

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: Y. K.**, zastoupena JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, se sídlem Křenova 15, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Az 233/2003 - 28 ze dne 28. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 1757/VL - 11 - P08 - 2002 ze dne 5. 11. 2003 nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by představovaly pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy nebo opodstatněnou obavu z takového pronásledování. Ve své vlasti měla národnostní potíže, které spočívaly v několikerém fyzickém napadení jejího manžela ze strany osob kazašského původu a muslimského náboženského vyznání pro jeho ruskou národnost, a dále potíže ekologické, jež stěžovatelka spatřovala ve znečištěném životním prostředí a zvýšeném výskytu onemocnění obyvatelstva. Žalovaný po zhodnocení stěžovatelčiných výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu k Městskému

soudu v Praze, v níž namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), ukládajících procesní povinnosti správnímu orgánu. V doplnění žaloby zejména uvedla, že i ze žalovaným citovaných informačních zdrojů vyplývá, že v Kazachstánu dochází k diskriminaci osob jiného než kazašského původu. Proto považuje interpretaci § 12 zákona o azylu, jak ji provedl žalovaný, za nesprávnou, neboť neodpovídá shromážděným informacím o zemi původu. Dále vyjádřila názor, že žalovaný měl vyslovit alespoň úvahu, proč v jejím případě nevyužil možnost udělení humanitárního azylu.

Rozsudkem uvedeného soudu ze dne 28. 5. 2004, č. j. 11 Az 233/2003 - 28, byla stěžovatelčina žaloba zamítnuta. V odůvodnění městský soud uvedl, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav a zohlednil dostatečný počet relevantních informací o zemi původu, přičemž správně dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 7. 6. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 18. 6. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tuto stížnost odůvodňuje stížními důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předně se stěžovatelka domnívá, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné, neboť bylo vydáno bez nařízení jednání, ačkoliv s tím nevyslovila souhlas. Jelikož jí poučení a výzva soudu nebyly předloženy v jejím mateřském jazyce, ona tomuto poučení neporozuměla ani porozumět nemohla. Dle stěžovatelčina názoru podání ze strany soudu adresovaná jí samotné měla být přeložena do ruského jazyka, protože již v řízení před žalovaným projevila vůli v tomto jazyce jednat. Na toto nemá vliv ani skutečnost, že žaloba byla podána v jazyce českém. V důsledku tohoto pochybení soudu tak stěžovatelka neměla možnost uplatnit svá práva v jednání před soudem. Stěžovatelka je dále přesvědčena, že žalovaný pochybil, když nesprávně posoudil její situaci a neopatřil si dostatek podkladů. Dále považuje shromážděné podklady za nedostatečné pro řádné posouzení svého případu. Konstatuje, že použité zdroje jsou příliš obecné a dále zpochybňuje vypovídací schopnost zpráv ministerstva zahraničí, jako orgánu reprezentujícího státní moc a reflektujícího zahraniční politiku a mezinárodní vztahy. Informace České tiskové kanceláře považuje za nevěrohodné, neboť jsou zpracovávány novináři, a neposkytují proto objektivní pohled na vnitřní záležitosti jiných zemí. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný měl použít poměrně široký katalog informací, které jsou obsaženy ve zprávách institucí zabývajících se ochranou lidských práv. V neposlední řadě poukazuje na další pochybení žalovaného, které spatřuje v tom, že žalovaný sice uvedl, z jakých informací vycházel, avšak neuvedl, co z těchto informací vyplývá a jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden. Dále stěžovatelka namítá, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisu, resp. je s ním v rozporu. Ze zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států amerických totiž vyplývá, že zákonná ustanovení o rovnosti všech občanů a vyloučení diskriminace nejsou v Kazachstánu efektivně a důsledně prosazována a dochází k upřednostňování etnických Kazachů. Státní orgány jsou silně zkorumpované a nejsou ochotny řešit etnické konflikty. Závěrem stěžovatelka konstatuje, že v jejím případě je dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť její strach z diskriminace z důvodu její ruské národnosti a křesťanského náboženského vyznání je odůvodněný.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní

podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka podala žalobu v jazyce českém a o ustanovení tlumočníka nepožádala, proto taková potřeba nevyšla v řízení najevo. Stěžovatelka byla v průběhu správního řízení seznámena s podklady, které žalovaný shromáždil, a tyto nikterak nezpochybnila a nenavrhla ani jejich doplnění. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z vlastního podání vyplývá, že stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále zvážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že:

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka předně namítala porušení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato

skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatelka to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů azylu, jež sama uplatňovala. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Ke stěžovatelčiným námitkám se Nejvyšší správní soud zabýval informacemi o zemi původu, které ve věci shromáždil žalovaný, a to jednak obecně jejich povahou a jednak jejich rozsahem a vypovídací hodnotou vzhledem k okolnostem daného případu. Předně lze konstatovat, že nejdůležitějším účelem shromažďování informací o zemi původu žadatele o azyl je ověřování správnosti a věrohodnosti jeho výpovědí učiněných při pohovoru a získání objektivních informací o poměrech v dané zemi. Nejvyšší správní soud však nemůže souhlasit s názorem, že by informace poskytované ministerstvem zahraničí (ať českým či americkým) byly primárně nedůvěryhodné právě proto, že se jedná o státní orgány zohledňující státní zájmy a mezinárodněpolitické vztahy. Takové závěry by mohly být důvodné, pokud by se tyto zprávy zásadním způsobem lišily od zpráv poskytovaných například nevládními organizacemi zabývajícími se ochranou lidských práv. Pokud stěžovatelka dále zpochybňuje informace z databáze České tiskové kanceláře tím, že jsou tvořeny novináři, kteří jsou mnohdy vedeni jinými cíly než snahou o získání objektivních informací, pak s jejím tvrzením souhlasit nelze. Pokud by takovéto informace byly jediným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, jistě by bylo možné o jejich vypovídací schopnosti alespoň v některých případech pochybovat, ale pokud jsou jedním ze zdrojů a obsahově nevybočují z informací jiných, pak i ty jsou pro získání uceleného pohledu na danou zemi vhodné. Lze tedy shrnout, že je zcela na žalovaném, jaké informace v daném případě pro hodnocení skutečného stavu shromáždí, je však nezbytné, aby jejich rozsah a obsah odpovídal potřebám daného případu. Ve vztahu k nyní projednávanému případu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval obsahem informací, které o Kazachstánu shromáždil, a přitom zcela jasně uvedl, co z těchto informací dovodil a jakými úvahami byl veden. Jestliže vyšel z několika informačních zdrojů, které se obsahově i časově dotýkají období stěžovatelčina odchodu z vlasti a tyto informace nejsou rozporné, pak nelze než uzavřít, že dokazování bylo provedeno v dostatečné míře.

Pokud stěžovatelka dále namítala, že závěry žalovaného nemají oporu v obsahu správního spisu, pak ani této námitce přisvědčit nelze. Stěžovatelka zejména poukazovala na skutečnost, že ze zpráv Ministerstva zahraničí USA vyplývá, že zákonná ustanovení o rovnosti všech občanů nejsou dodržována důsledně a efektivně. Ze stejného zdroje vyplývá, že státní orgány upřednostňují etnické Kazachy a nejsou ani ochotny řešit případné etnické konflikty. K tomu zdejší soud uvádí, že tyto informace se týkají souhrnně celého Kazachstánu, přičemž žalovaný zcela správně využil zejména informaci českého Ministerstva zahraničních věci ze dne 3. 3. 2003, podle níž je oblast, v níž stěžovatelka žila (U.-K.), etnicky převážně ruská. Ze stejného zdroje lze dovodit, že špatná práce policejních orgánů je v Kazachstánu obecným problémem bez souvislosti s národností dané osoby. Nelze tedy dovodit, že by rozhodnutí žalovaného nemělo oporu v obsahu správního spisu nebo s ním bylo v rozporu. Soud neshledal důvodnou ani stěžovatelčinu námitku, že s ohledem na shromážděné informace o zemi původu je důvodná její obava z pronásledování pro její ruskou národnost a křesťanské náboženské vyznání ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť jak bylo

uvedeno výše, z obsahu správního spisu vyplývá, že v dané oblasti převažuje obyvatelstvo ruské národnosti.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Stěžovatelka dále uplatnila námitku uvedenou v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Konkrétně namítala zejména skutečnost, že krajský soud jí písemnosti doručoval v jazyce českém a ona jim proto nerozuměla ani rozumět nemohla. Proto také nevyslovila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání a z tohoto důvodu neměla možnost uplatnit svá práva účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinnost soudu vyzvat stěžovatelku k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, v jazyce, jemuž rozumí, nemusí ani u cizinky vždy nezbytně znamenat nutnost překládat tuto výzvu do jejího mateřského jazyka. Tato povinnost vzniká pouze v případě, kdy soud zjistí, že účastník řízení neovládá jazyk, v němž se vede řízení. Pokud však stěžovatelka se soudem komunikovala v českém jazyce, o ustanovení tlumočníka nepožádala, městský soud nepochybil, pokud jí poučení podle § 51 s. ř. s. zaslal v českém jazyce (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 686/2005 Sb. NSS). Pokud stěžovatelka nevyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, pak městský soud nepochybil, když v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání rozhodl. Stěžovatelce tak nebyla upřena možnost uplatňovat svá práva účastníka řízení. Výkladem práva na tlumočníka se zabývalo i plénum Ústavního soudu a ve svém stanovisku Pl. ÚS - st. 20/05 z 25. 10. 2005 podalo právní názor, který Nejvyšší správní soud respektuje i v této věci.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného tak soudu je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Ani tato stěžovatelčina námitka tedy není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu